

РЕШЕНИЕ

№ 308

гр. Стара Загора, 04.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Пламен Ст. Златев

Членове: Мариана М. Мавродиева
Веселина К. Мишова

при участието на секретаря Катерина Ив. Маджова
като разгледа докладваното от Пламен Ст. Златев Въззивно гражданско дело
№ 20235500500472 по описа за 2023 година

Производството е на осн. чл.267, ал.1 и чл.218- 223 от ГПК във вр. с чл.200 от КТ и чл.86, ал.1 от ЗЗД.

Въззивното производство по делото е образувано по подадена в законния 2- седмичен срок по чл.259, ал.1 от ГПК въззивна жалба вх.№ 11591/05.05.2023г. от работодателя- ответник „М.М.-и.“- АД, гр.Р., *** против изцяло негативното за него осъдително Решение № 263/04.04.2023г., постановено по приключеното гр.д.№ 4729/2021г. по описа на РС- гр.Ст.Загора, с което е бил осъден да заплати на 2 бр. наследници по закон/синове/ на починалия при трудова злополука на 18.08.2021г. негов работник П., Р. П. на 72 г. от с.Н., *** по 5 000 лв. частичен иск за претърпени неимуществени вреди в размер на общо по 120 000 лв. на всеки един от тях, и с паричното обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 1 112 лв. за разходи по погребението на ищеца Р. П. Р., ведно със законните лихви върху тях от 18.08.2021г. до окончателното изплащане на сумите, както и разноските им пред първата инстанция. Счита, че Решението било постановено при съществени нарушения на процесуалните правила и на материалния закон, че РС неправилно бил установил фактическата обстановка, формирал бил неправилни правни изводи, в следствие на което бил постановил и неправилно решение, което било необосновано, немотивирано, неправилно и незаконосъобразно. Излага подробни фактически и правни оплаквания със съответните свои защитни аргументи. Основните му оплаквания са, че РС не бил отговорил на основаните спорни

въпроси по делото дали настъпилите травматични увреждания на наследодателя на ишците- въззиваеми, вследствие на трудовата злополука са довели до смъртта му, и кои са те конкретно. Моли да се отмени изцяло атакуваното Решение, и да се постанови ново въззивно такова, с което да се отхвърлят всички всички иски претенции против него, със законните последици. Претендира всички свои разноски по делото пред двете съдебни инстанции, съгласно представения по делото списък по чл.80 от ГПК. Няма свои нови доказателствени искания пред настоящата въззивна съдебна инстанция. В този смисъл е пледоарията на процесуалния му представител- адвокат, както и писмената му защита по делото.

В законния 2- седмичен срок по чл.263, ал.1 от ГПК е постъпил общ писмен Отговор на въззивната жалба вх.№ 15484/14.06.2023г. от другата страна- двамата ищци/пълнолетните български граждани/ Р. П. Р. от гр.С.З. и В. П. Р. от с.Н., *** считат, че направените във въззивната жалба оплаквания били неоснователни и недоказани, че атакуваното първоинстанционно Решение било мотивирано, законосъобразно и правилно, поради което молят да се отхвърли жалбата и да се потвърди изцяло атакуваното Решение, със законните последици. Според тях е била безспорно установено конкретното нараняване на наследодателя им и съответно това е била безспорната причина за настъпилата му смърт. Нямаат свои ново доказателствени искания пред въззивния съд. Претендират разноските си пред въззивната инстанция съгласно представения общ списък по чл.80 от ГПК.. В този смисъл е пледоарията на общия им процесуален представител- адвокат. Не са представили по делото писмена защита в дадения им от съда 1- седмичен срок.

Трето лице- помагач ЗАД“А.Б.“- АД, гр.С. не е подал въззивна жалба и/или насрещна въззивна жалба, не се е явил процесуален представител, не е пладирал пред настоящата въззивна инстанция и не е представил писмена защита в дадения му от съда 1- седмичен срок.

Настоящият въззивен съд, като обсъди всички събрани по делото доказателства, доводите на всяка една от страните и приложимите по казуса материалноправни и процесуални норми, счита за изяснено и доказано следното :

Производството по атакуваното Решение на РС- Ст.Загора е на осн. чл.267, ал.1 и чл.218- 223 от ГПК във вр. с чл.200 от КТ и чл.86, ал.1 от ЗЗД.

Въззивният ОС- Ст.Загора счита, че оплакването на жалбоподателя- работодателя, че РС се е произнесъл в противоречие със събраните доказателства и при нарушение на процесуалните правила, са изцяло неоснователни и недоказани. Видно от мотивите на атакуваното първоинстанционно Решение, РС е обсъдил всички събрани писмени и гласни доказателства, заключенията на единичната и на тройната съдебно- медицински експертизи, обсъдил ги е в тяхната съвкупност, приел е мотивирано кои от тях следва да бъдат кредитирани и кои не, и е достигнал до своя изцяло обоснован и доказан фактически и правен извод по делото.

При извършената въззивна проверка не се установи по никакъв начин да е нарушен принципа на доказателствената тежест за всяка страна по делото в процеса и значението на всяко едно от доказателствата в процеса.

В мотивите си РС е обсъдил всички събрани по делото пред него доказателства, които са относими към естеството на разглеждания правен спор- обсъдени са безспорно всички писмените доказателства, имащи пряко и непосредствено отношение към установяването на трудовата злополука от страна на компетентния орган/ ТП на НОИ- Ст.Загора/, които в огромната си част на медицинските документи при постъпването и лечението на пострадалия в различни лечебни заведения, обсъдени са били всички гласни доказателства/свидетелски показания/, като е извършена съпоставка както между самите тях, така и с останалите събрани по делото доказателства. В решението са отразени и констатациите и изводите на няколко съдебни експертизи пред РС- една съдебно-техническата експертиза, единичната и тройната съдебномедицински експертизи, извършена е била съпоставка между изводите на двете съдебномедицински експертизи и разясненията на вещите лица, дадени в откритите съдебни заседания пред РС. Фактическите и правните изводи на първоинстанционния съд са логични, последователни, основаващи се единствено и само на еднозначно установените факти и обстоятелства, а не на вероятните и евентуални хипотези и предположения на вещите лица, изготвили тройната СМЕ по делото.

Доводите на въззивника почиват единствено и само върху хипотетичните изводи на тройната СМЕ, в която вещите лица изрично са направили уточнение пред РС, че са затруднени във формулирането на категорични експертни изводи относно поставените към тях въпроси. Основните оплаквания на жалбоподателя- работодател са свързани с приетите от РС непосредствени и основни причина за настъпилата смърт на работника-пострадалия П., П.. В тази връзка напълно мотивирано, законосъобразно и правилно РС е мотивирал първоинстанционния си акт с безспорно установената и доказана пряка и непосредствената причина за смъртта, явяваща се наличието на малкомозъчно вклиняване, което притиска продълговатия мозък, в следствие на което е настъпило необратимо нарушение на дихателната и сърдечната дейност, довели до смъртта на пострадалия П.. Като основна причина за смъртта на работника е установената от вещите лица пневмония, която е довела до липса на достатъчно кислород в кръвта и оттам- до недостатъчно кръвоснабдяване на мозъка. Същевременно РС правилно се е мотивирал, че тримата експерти, изготвили тройната СМЕ пред РС са били категорични пред него, че не могат да направят еднозначни изводи, понеже липсвали хистологични изследвания на тъканите на гръбначния мозък в областта на фрактурата, които според тях единствено могли да отговорят на въпросите кога и как е получена фрактурата на шийния прешлен и дали тя се явява единствената причина за настъпилата смърт на пострадалия. И трите вещи лица са категорични, че в конкретния случай аутопсията е била правилно извършена при спазване на

всички медицински изисквания и вземането на хистологичен материал по принцип в такава ситуация не е било задължително. Поради което при наличието на правилно извършена аутопсия и изготвен аутопсионен протокол, както и на многобройна медицинска документация, експертите от тройната СМЕ са ги анализират и са достигнали до един категоричен извод и една единствена работна за тях друга хипотеза. Още повече, че трите вещи лица не дават категоричен експертен отговор на въпроса дали е причинно-следствена връзка между настъпилата смърт и получените травматични увреждания, а от друга страна въпреки, че неоспорват по никакъв начин установеният механизъм на настъпване на трудовата злополука от 18.08.2021г., получените травматични увреждания, размиват заключенията си в търсене на основна и непосредствена причина за смъртта, като сочат в крайна сметка, че нямат категоричен и еднозначен отговор и на този въпрос. Неслучайно в заключението на 3- членната СМЕ е изрично прието, че непряката причина за смъртта е мозъчен оток поради малкомозъчно вклиняване и последващо притискане на мозъчния ствол. По отношение на въпроса за основната причина за смъртта на пострадалия, експертите изрично заявяват, че не могат да отговорят категорично на въпроса кое е основното (първоначалното) увреждане, което е довело до смъртта му.

Поради това и тези 3 бр. вещите лица с различни специалности разглеждат теоретично вероятните хипотези за увреждания или заболявания, които могат да доведат до дифузен мозъчен оток с повишено вътречерепно налягане, усложнено с малкомозъчно вклиняване с последващо притискане на жизнено важни центрове /дихателен и сърдечно-съдов/ в продълговатия мозък, в резултат на което и в заключението си, като вероятни причини са записани 3 напълно различни причини: 1) пневмония, довела до намален кислород в кръвта, 2) настъпване на подостра посттравматична възходяща миелопатия, ангажираща мозъчния ствол като късно усложнение на шийната травма и 3) разместване на костните фрагменти с последващо притискане на горни шийни гръбначномозъчни сегменти. Последицата от това е, че трите вещи лица приемат, че причината за смъртта е развитието на пневмония(въпреки неколkokратните уговорки, че не са в състояние да дадат категорични отговори).

Във връзка с това въззивният съд счита, че правилно РС не е приел тази хипотеза на вещите лица, понеже при втория прием на пострадалия в МБАЛ „Св.Пантелеймон“ на 21.08.2021г. са били установени запазена респираторна подвижност, ясен перкуторен тон, нормално везикуларно дишане, отразени в издадената Епикриза към ИЗ № 6572, което официално писмено доказателство е в пълно противоречие с изводите на тримата експерти, че при този прием пневмонията вече е била налична. Поради което преценката на РС е била съобразена и с обстоятелството, че от трите посочени от вещите лица вероятни увреждания и заболявания, които могат да доведат до дифузен мозъчен оток, две са свързани с получената от пострадалия шийна травма и

само една е за заболяване, което дори не е установено и описано в медицинската документация за пострадалия по делото. Наред с това, въпреки че посочват, че при наличните първоначални данни (възраст на пациента - 72 г., падане от високо, загуба на съзнание, обърканост) е следвало да бъде проверено за наличие на шийна травма и предвид премахването от лекуващите лекари на шийната яка, е било напълно възможно да се получи разместване на костните фрагменти, неясно защо експертите необосновано приемат, че не е възможно това да е причината за смъртта на пострадалия П..

Предвид което ОС- Ст.Загора счита, че правилно РС не е кредитирал изводите на тези 3 бр. вещи лица, че не е налице причинно-следствена връзка между счупването на втори шиен прешлен и настъпилата смърт 10 дни след инцидента, тъй като те не са били подкрепени с останалите доказателства по делото- протокола за аутопсия, единичната СМЕ и медицинските документи, не съответства и на разпита на свидетелите, относно симптоматиката и оплакванията на пострадалия работник П. след инцидента.

Правилно РС е преценил, че няма принципи и генерални различия между експертите относно възникналата трудова злополука, че не е налице различие и в механизмът на получаване на травмите, че няма различие от описаният механизъм от НОИ в декларацията за трудова злополука, ВЛ са посочили и еднозначно мястото на директната травма на тялото /главата/ и травмиращата повърхност. Възприели са падането от височина на работникът, повече от височината на тялото, възприели са, че вероятно работникът е паднал в безсъзнание и от такава височина е възможно да се получи фрактура на втори шиен прешлен, с разкъсване на предната надлъжна връзка. Установили са безспорно, че липсва медицински документ, в който да е извършено изследване на шията, клинично и образнодиагностично и същото да е отбелязано в листа от лекуващият лекар във вид на декурзос. Липсват образни изследвания на главовия мозък които да насочват за мозъчна контузия и друг вид увреда на главовия мозък, четирикратно е търсена консултация с неврохирург и невролог при хоспитализацията. И в резултат на това изобщо не са били установени данни при обследването на белия дроб за бронхопневмония при пострадалия П.. Поради което е било изключено да бъде изписан пациент от клиниката за разгърната, неизлекувана бронхопневмония. Още повече, че никъде в диагностиката на пострадалия П., извършена в отделенията не е отбелязана диагноза бронхопневмония. Липсват и симптоми за такава.

Очевидно по делото категорично липсват преки, косвени доказателства пострадалия работник П. да е претърпял травма до посещението си в Спешното отделение на УМБАЛ"Проф.д-р.Ст.Киркович"-АД, гр.С.З.. По делото е доказано безспорно, че на пострадалия работник П. не са извършвани манипулации в областта на шията в различните здравни заведения, които биха могли да увредят шиен прешлен и предния надлъжен лигамент. По време на реанимацията в Спешно отделение на Университетската болница- гр.С.З. той е бил обдишван с маска - Амбу,

поради което напълно се опровергаха твърденията на работодателя-въззивник, че шийният прешлен е бил счупен от лекарите, извършили лечение на пострадалия работник П..

По делото пред РС са били събрани достатъчно доказателства за наличие на оток с вклиняване, строго локализиран, без по съседство да има друг вид патология, което е в пряка причинно следствена връзка с получената при падането от пострадалия работник фрактура, а не с описаните заболявания, които пострадалият работник е имал и които не биха могли да доведат до такова изолирано увреждане само на определен регион на централната нервна система. Очевидно е бил налице пропуск в диагностиката на работникът, тъй като вещите лица са установили и описали счупвания на 7 и 8 ребро в дясно по паравертебралната линия, суспектни счупвания на шийката на дясна раменна кост, счупвания на десния страничен израстък на 7 гръден прешлен, прекъсване на върха на спинозния израстък на 12 гръден прешлен, които очевидно са се получили при падане от височината на грейдера. Вещите лица от 3- членната СМЕ приемат и не отричат счупването на тялото на втори шиен прешлен с разместване, разкъсване на предна надлъжна връзка и кръвонасядане на околните тъкани, но считат, че е неправилно описан в аутопсионния протокол. По делото е безспорно установено, че мозъчният оток е възникнал само на няколко сантиметра от фрактурата, довела до микроконтузии в областта на гръбначния мозък, които не са предизвикали в началото неврологична симптоматика, в следствие на включената дехидратираща терапия за мозъчното сътресение и след това при възникналите хемодинамични нарушения, съчетани с кислородната недостатъчност са предизвикали установеният мозъчен оток.

Предвид гореизложеното напълно неоснователно е оплакването на въззивника, че РС неправилно бил приел, че пострадалият е получил фрактурата на втория шиен прешлен при трудовата злополука. Напротив- правилно РС е обсъдил и е приел, че и двете СМЕ (единична и тройна) посочват, че описаните в тях травматични увреждания, установени от медицинската документация, е възможно да са получени от падането на пострадалия работник П. от грейдера. Дори нещо повече- в допълнение към описаните в единичната СМЕ увреждания, 3- те вещи лица от тройната СМЕ изрично посочват, че са констатирани допълнителни увреждания- счупване на шийката на дясната раменна кост, без дислокация; счупване на 7-мо и 8-мо ребра в дясно по паравертебрална линия; счупване на десния страничен израстък на 7-ми гръден прешлен и прекъсване на върха на спинозния израстък на 12-ти гръден прешлен. Тези травматични увреждания са били налични при извършените на пострадалия изследвания веднага след злополуката при приемането му в за лечение в болницата в гр.Ямбол, но изобщо не са отразени в изготвената Еликриза към ИЗ 6500, като те са били открити от експертите едва при разчитането на представените записи на проведените изследвания.

Безспорно всички тези увреждания са в тази област на тялото на

пострадалия П., което е било в съприкосновение със земната повърхност при падането от машината. Дори нещо повече - експертите, изготвили 3- членната СМЕ приемат, че счупването на втори шиен прешлен и разкъсването на предната надлъжна връзка е стабилен тип и се дължи на удар в челото. Наличието на точковидна рана в областта на челото, охлузване в дясната скула и точковидни охлузвания в дясната буркална област напълно отговарят да са причинени от удар в главата върху неравна земна повърхност- извод, идентичен с този от изготвената единична СМЕ.

Следователно напълно мотивирано, доказано и правилно РС е достигнал до логичния и еднозначен фактически и правен извод, че получената фрактура на шийния прешлен е именно в резултат на падането на пострадалия от машината и настъпилия удар в земята. А относно посочените като аргумент във въззивната жалба на работодателя показания на св. д-р П., никъде в делото този свидетел не е посочвал, че при приема в отделението пострадалия П. е бил в добро състояние, бил е подвижен, енергичен и жизнен, непрекъснато се движел из отделението. Напротив- точно този свидетел-очевидец и професионалист/лекар/ посочи, че П. е бил с множество оплаквания от болки в травмираните места, особено в областта на дясното рамо и дясната ръка. Още повече, че друг лекар/д-р Г./ е установила безспорно и няколко счупени ребра и прешлени в гръдната област, с давност от датата на трудовата злополука.

Относно въззивното оплакването, че РС бил обърнал доказателствената тежест в процеса- същото не съответства на материалите по делото, тъй като в първоинстанционното производство наследниците на пострадалия/ищите/ е следвало да докажат, че счупването на шийния прешлен е в резултат на падането на пострадалия при трудовата злополука. С всички поискани и допуснати от РС доказателствени средства/писмени медицински документи, изготвени 2 бр. отделни СМЕ и 1 бр. СТЕ/ те категорично са установили, че тази травма е получена именно при падането на пострадалия П. от грейдера. От своя страна ответникът- работодател/въззивника/ е следвало да докаже твърденията си, че травмата на шията на пострадалия е станала в друг момент и не е свързана пряко и непосредствено със станалата трудова злополука. В тази връзка се явява неправилна защитната теза на въззивника- работодател, че доказването на тези твърдения не било в негова тежест пред РС, тъй като се било касало за отрицателни факти. Напротив- съгласно общата разпоредба на чл.154, ал.1 от ГПК, всяка страна е длъжна да докаже фактите и обстоятелствата, на които основава своите искания или възражения. В този смисъл са относимите по казуса и задължителни за съдилищата и за страните по делото ТР № 1/02.04.2014 г. по т.д.№ 1/2014г. на ОСГТК на ВКС и ТР № 6/15.07.2014г. по т.д.№ 6/2013г. на ОСГК на ВКС.

Следователно самото обстоятелство, че даден факт е типа на „отрицателен“ само по себе си не изключва възможността същият да подлежи на доказване с всички доказателствени средства в гражданския процес и тежестта за доказване да е за страната, която го твърди. Предвид което изцяло

законосъобразно, обосновано и правилно РС е указал доказателствената тежест спрямо ответника- работодателя/въззивника/, че в негова тежест е да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си, като докаже, че пострадалия му работник е получил гореописаните множество увреждания при падане не на работното си място, или че е било налице някакво съпричиняване от негова страна.

Въпреки липсата на преки и непосредствени свидетели- очевидци, механизмът на падането на пострадалия от машината му е бил установен и доказан по несъмнен и безспорен начин от заключенията на приетите 1 бр. СТЕ и от описания в 2 бр. СМЕ механизъм на получаване на травмите му. Няма съмнения, че пострадалият е паднал при опит да слезе от машината, с която е работел, не е паднал, загубвайки равновесие понеже бил седял с крака, качени върху лостовите за управление и като бил падал, почти като топка бил отскачал от една част на машината на друга, като тялото му е правило пируети.

По делото на РС няма никакви данни за предходни травматични увреждания на пострадалият работник П., нито д-р Г. е твърдяла, че работника е получил установените от нея „нови“ травматични увреждания по време, различно от датата на настъпване на трудовата злополука на 18.08.2021г. Правилно, обосновано и доказано РС е приел, че изготвената 3-членна СМЕ не дава категорични и еднозначни отговори на поставените към нея въпроси, като по отношение на основния спорен въпрос за наличието или не на пряка и непосредствена причинно- следствена връзка между настъпилата смърт на пострадалия и получените от травматични увреждания, и трите вещи лица от тройната СМЕ посочват и са категорични, че не могат със сигурност да отговорят на този въпрос, както и на другия основен и спорен по делото въпрос- коя е пряката и непосредствена причина за настъпилата смърт на пострадалия работник. Предвид което обосновано, правилно и законосъобразно РС не е кредитирал в значителна степен заключението на тройната СМЕ.

В пълно съответствие с разпоредбата на чл.202 от ГПК РС не е бил длъжен да възприеме заключението на тройната СМЕ, а го обсъжда заедно с другите доказателства в мотивите си по първоинстанционното дело. В резултат на което въззивният съд счита, че изцяло логично, изчерпателно и обосновано РС е обсъдил заключенията на двете СМЕ, съпоставил ги е с останалите събрани по делото писмени и гласни доказателства и е достигнал до единствено възможните, правилни и законосъобразни фактически и правни изводи по делото.

Поради което въззивната жалба на работодателя се явява напълно неоснователна, необоснована и недоказана, и не следва да бъде уважавана, а атакуваното с нея негативно за него първоинстанционно Решение, като изцяло мотивирано, законосъобразно и правилно следва да бъде потвърдено, ведно с всички законни последици от това.

До края на съдебното дирене пред въззивната инстанция по делото

липсват доказателства застрахователят/трето лице- помагач/ да е заплатил каквито и да са застрахователни обезщетения на която и да е от двете страни по делото.

На осн. чл.78, ал.6 от ГПК въззивникът- работодател следва да бъде осъден да заплати в полза на Държавата сумата 200 лв. за Държавни такси, по приходната сметка на ОС- Ст.Загора в обслужващата го „ЦКБ- АД“, клон Ст.Загора, в полза на органите на съдебната власт в лицето на ВСС- гр.София.

Настоящото въззивно гр.дело и разгледано и решено при участието на третото лице- помагач ЗАД „А.Б.“- АД, гр.С. на страната на ответника- работодател/въззивника/ „М.М.-и.“- АД, гр.Р., *** съгласно чл.218- 223 от ГПК.

С оглед цената на частичните искиви претенции от по 5 000 лв. за всяка неимуществена такава и предвид разпоредбата на чл.280, ал.3, т.1, пр.1 от ГПК това въззивно съдебно решение е окончателно и не подлежи на понататъшно обжалване пред по- горен съд.

Ето защо водим от горните мотиви и на осн. чл.267, ал.1 и чл.218- 223 от ГПК във вр. с чл.200 от КТ и чл.86, ал.1 от ЗЗД, въззивният ОС- Ст.Загора

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Решение № 263/04.04.2023г., постановено по гр.д.№ 4729/2021г. по описа на РС- гр.Ст.Загора.

ОСЪЖДА „М.М.-и.“- АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление в гр.Р., ***, *** да заплати на Р. П. Р.- ЕГН ***** от гр.С.З., *** сумата **1 200** лв./хиляда и двеста лева/ и В. П. Р.- ЕГН ***** от с.Н., ***, *** сумата **800** лв./осемстотин лева/ разноски за адвокатски възнаграждения на един пълномощник- адвокат пред ОС- Ст.Загора, които да се заплатят по служебната банкова сметка по чл.39 от ЗАдв. в „РАЙФАЙЗЕНБАНК /БЪЛГАРИЯ/“ ЕАД, с IBAN: BG42RZBB9155***, с титуляр адв. М. З. от АК- Ст.Загора.

ОСЪЖДА „М.М.-и.“- АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление в гр.Р., ***, *** да заплати на Държавата сумата **200** лв. за Държавни такси, по приходната сметка на ОС- Ст.Загора в обслужващата го „ЦКБ- АД“, клон Ст.Загора, в полза на органите на съдебната власт в лицето на ВСС- София.

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на при участието на третото лице- помагач ЗАД „А.Б.“- АД, гр.С., ЕИК ***, със седалище и адрес на управление в гр.С., *** на страната на работодателя- въззивник „М.М.-и.“- АД, гр.Р., *** съгласно чл.218- 223 от ГПК.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____